

ฝังหัวใจเอาไว้ ณ แผ่นดินเกิด

written by มาโนช พรหมสิงห์ | พฤศจิกายน 28, 2020

มาโนช พรหมสิงห์

เมื่อใดก็ตามที่เหล่าราษฎรยากไร้ถูกเอาเปรียบ เหล่าราษฎรเดินดินเพรียกหาสังคมที่เป็นธรรมร้องขอเสรีภาพ ความเท่าเทียมออกมาร่วมกระชกมือก้าวเท้ายันถน เพื่อบอกถึงสิ่งที่หัวใจดวงน้อยด้อยค่าร้องขอ แล้วได้รับคำตอบเป็นการบิดเบือนทำทวนลมหรือถูกปราบปรามจนล้มเจ็บและตายอย่างอนาถ

มันทำให้ผมคิดถึงโศกนาฏกรรม แพ้มาชญากรรมที่ถูกชุกไว้ใต้พรมของประเทศมหาอำนาจของโลก หรืออีกนามที่มักพูดว่า ประเทศผู้นำของโลก นั่นคือ ดินแดนของประเทศสหรัฐอเมริกา

โศกนาฏกรรมของชนพื้นเมือง 'อินเดียนแดง'

หรือเกิดขึ้นใน เวียดนาม ลาว กัมพูชา และอีกมากมายหลายแห่ง

และมันมิได้เป็นชะตากรรมแสนเศร้าของพวกเขาเหล่านั้นเท่านั้น ทว่ามันเป็นชะตากรรมของวงจรกิจติของ ‘สยามเมืองยิ้ม’ เจกเช่นกัน

สิ่งที่กล่าวมาในอเมริกา ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเชิงสารคดี อ้างอิงประวัติศาสตร์ที่เป็นบาดแผลที่ถูกซ่อนไว้ ซึ่งผู้เขียน ดี บราวน์ (Dee Brown) กล่าวไว้ว่า ‘ลองเอ่ยนามดินแดนซึ่งประชาชนได้รับความอยุติธรรมและการกดขี่ข่มเหง ย่อมเป็นที่คาดได้ว่า น่าจะมีการตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ที่นั่นด้วย’

มันถูกตีพิมพ์ในอเมริกาเมื่อปี 2513 ถูกแปลเป็นไทยตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ กุมภาพันธ์ 2523 โดยบริษัทเซอร์เคิลบุ๊ค และพิมพ์ครั้งที่สอง โดยปรับปรุงเนื้อหา หมายถึงให้สมบูรณ์ เป็นปกแข็งหนาเกือบหนึ่งพันหน้า โดยสำนักพิมพ์ Way of Book เมื่อเดือนตุลาคม 2555

หนังสือเล่มนี้แปลโดย ‘ไพรัช แสนสวัสดิ์’ ซึ่งท่านเคยเอ่ยกับผมว่า เป็นคนวารินซำราบเหมือนกัน เกิดในหมู่บ้านที่อยู่ติดกับหมู่บ้านคำแสนราชของผม

ชื่อหนังสือคือ ‘ฝังหัวใจข้าไว้ที่วุ่นเด็ดนิ: ประวัติศาสตร์อเมริกันบนโศกนาฏกรรมของอินเดียน’ (Bury My Heart at Wounded Knee : An Indian History of the American West) เป็นเรื่องจากข้อเท็จจริงในพื้นที่ ในยุคชาวอเมริกันร่วมสร้างประเทศใหม่ๆ เมื่อการรุกเข้าสู่ดินแดนทางตะวันตกที่อุดมด้วยทองคำ

แหละ ‘อินเดียนแดง’ เป็นเจ้าของแผ่นดินดั้งเดิม เลือดและน้ำตาของชนพื้นเมือง การสังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยมทารุณ การหักหลัง ป้ายเบี่ยง ไม่รักษา ทำตามคำมั่นสัญญา อันเกิดจากความโลภ กระจายอยากของคนชาติที่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงอันเจ็บปวดของอินเดียนเท่านั้น แต่มันเป็นความเศร้าปวดร้าวของมนุษยชาติเลยทีเดียว

ก็อินเดียนแดงที่แสนจะโง่งม ดูร้าย ป่าเถื่อน ซึ่งเราเคยเห็น เชื่อตามและคลั่งไคล้ พร้อมกันดำพวกเขาในภาพยนตร์ คาวบอย จากดินแดนฮอลลีวูดนั่นแหละ

คนพื้นเมืองของประเทศที่เป็นผู้นำโลก แหละนำเข้าวัฒนธรรมหลากหลายที่คนไทยหลงใหลคลั่งไคล้ กระทั่งเดินต้อยๆ ตามหลัง แม้แต่ประชาธิปไตยและเสรีภาพแบบอเมริกา ก็ตามเถอะ

ผมว่าประเทศไทย ‘สยามเมืองยิ้ม’ ก็ไม่ต่างกันนักกับอเมริกาในการสร้างกำหนดทิศทางเดินของประเทศ

ไม่ว่าจะเป็นการปราบกบฏผู้มีบุญของอีสาน (ผีบ้าผีบุญ – คำเรียกของกรุงเทพฯ)

14 ตุลาคม 16, 6 ตุลาคม 19, คนฉวนหลัง 6 ตุลา, ขบวนการหมู่บ้านแม่มนม้นยีน (มือบปากมูน) คนเสื้อแดง และกลุ่มนักเรียนกับกลุ่มราษฎรในขณะนี้ เป็นต้น

สำหรับตัวผมเอง ซึ่งมีชีวิตอยู่จนเส้นผมบนหัวขาวโพลน ฟันฟางแทบไม่เหลือ เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 19 ที่ผมได้เจอกับตนเอง นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้ผมรู้สึก ว่า ผมยังเจ็บปวด มีบาดแผลเกราะกรังที่ไม่เคยถูกเยียวยา ผมเป็นคนนอก

ของประเทศชาติมาตลอดชีวิตเล็กๆ นี้

ແລະຈະຮູ້ສຶກໂສກເສຮ້າເພິ່ງໃດ ກລ່າວໂທຊຕ້ວແອ່ງ ໃນຮູ້ານະທີ່ອຸ່ມກ່ອນແຕ່ໃຫນ? ທີ່ອຳນາຈນັ້ນຍັງຕາມຄດຊີ່ ຍ່າຍີ່ ລູກຫລານ ຂອງຜູ້ ອຸ່ມໃນຂະນະນີ່ ອນາຄຕຂອງພວກເຂາຈະເປັນອຸ່ງຳຣໄນອ...

ໝາຍເຫດຸ: ຄວາມຄິດເຫັນຫຼືອຸ່ມມອກຕ່າງໆ ທີ່ປາກກຸບນເວັບໄຊຕ໌ເດອະອີສານເຣຄຄອຣ໌ດ ເປັນຂໍ້ຄິດເຫັນຂອງຜູ້ ເຂີຍນ ຊື່ງໄດ້ເປັນອຸ່ມມອກຫຼືຄວາມຄິດເຫັນຂອງກອນບຣຣນາຣິກາຣເດອະອີສານເຣຄຄອຣ໌ດ